

14. Enkeli pieni

San. S. Berg, säv. Joel Hallikainen

1. Niin hil-jai-nen pyyn-tö on en-ke-li tää, pie-ni haa-ve vain:

Tä-nään yök-si sä vie-ree-ni jää, len-nä mun u-nis-sain.

Sun tah-don vie-rel-läin kul-ke-van, en vain haa-veis-sa mun.

Toi-von mut sy-lii-si sul-ke-van, et-tä kor-jai-sit haa-voi-te-tun.

En-ke-li pie-ni, an-na mi-nul-le voi-maa huo-mi-

seen. En-ke-li pie-ni, näy-tä tai-vaa-si täh-ti-neen.

En-ke-li pie-ni, an-na mi-nul-le voi-maa ra-kas-taa.

En-ke-li pie-ni, ä-lä hyl-kää mua mil-loin-kaan.

2. Jos jos-kus tun-ti-sin en-ke-lin pois vie-rel-täin len-tä vän,

G7 Cm Fm Cm Ab Fm G7
niin o - let-han lä-hel-lä kui - ten-kin, mul-le tur-va-na e - lä -

Cm Coda
män. *D.S. al Coda* Sun

Coda Cm Fm G7 Cm
kaan. Ä - lä hyl-kää mua mil-loin - kaan.

Fm G7 Cm
Ä - lä hyl-kää mua mil-loin - kaan.